

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **M. E. a spol.** pre trestný čin vydierania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 16. januára 2008 o sťažnosti poškodeného **M. S.** proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 9. februára 2007, sp. zn 1T 1/2001, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sťažnosť poškodeného **M. S.** **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Uznesením Krajského súdu v Bratislave z 9. februára 2007, sp. zn. 1 T 1/2001, bol v zmysle § 47 ods. 1, ods. 4 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 zamietnutý návrh poškodeného **M. S.** na zaistenie jeho nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom v trestnom konaní vedenom na krajskom súde pod vyššie uvedenou spisovou značkou. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil tým, že nie je dôvodné zaistiť majetok obžalovaných. Poškodený síce v konaní včas uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 7,2 milióna Sk, avšak proti pôvodnému rozsudku krajského súdu nepodal odvolanie, pričom rozsudok bol zrušený

len na základe odvolania podaného v prospech obžalovaných. V novom konaní preto nemôže dôjsť ku zmene rozhodnutia v neprospech obžalovaných. Okrem toho dôvodil, že poškodený ako chránený svedok už dlhú dobu nežije na Slovensku, preto nemôže mať aktualizované informácie o majetku obžalovaných, napokon ani nekonkretizoval prípad dokazujúci, že obžalovaní znižujú svoj majetok len preto, aby sťažili uspokojenie pohľadávky poškodeného.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť poškodený M. S.. V písomných dôvodoch svojej sťažnosti uviedol, že podnet na zaistenie majetku obžalovaných podal dňa 15. decembra 2006 aj preto, že pôvodný rozsudok krajského súdu z 1. októbra 2003 mu nebol doručený, čo mu znemožnilo podať voči tomuto rozsudku odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), ako súd rozhodujúci o riadnom opravnom prostriedku konštatuje, že sťažnosť poškodeného je prípustná a bola podaná oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote. Na základe toho v zmysle § 147 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. por. preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým mohol sťažovateľ podať sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť poškodeného M. S. nie je dôvodná.

Najvyšší súd po postupe nariadenom citovaným ustanovením z predloženého spisového materiálu zistil, že na obžalovaných M. E. a J. B. podal krajský prokurátor obžalobu dňa 3. januára 2001 pre trestný čin vydierania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., ktorej trestnej činnosti sa mali dopustiť na skutkovom základe uvedenom v obžalobe v priebehu roku 1997, pričom poškodenými v danom prípade mali byť M. S. a Ing. P. Č.. Podľa obžaloby mala byť konaním obžalovaných, ktoré pozostávalo zo siedmich dielčích skutkov, spôsobená škoda M. S. minimálne 7 200 000 Sk.

Krajský súd v Bratislave vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom z 1. októbra 2003, kedy obžalovaného M. E. uznal za vinného zo spáchania troch dielčích skutkov a obžalovaného J. B. z jedného skutku, pričom konanie

obžalovaného M. E. právne kvalifikoval ako trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a konanie obžalovaného J. B. ako trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. Uvedeným rozsudkom bol obžalovanému M. E. uložený podľa § 235 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov so zaradením do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bol týmto rozsudkom obžalovaný M. E. zaviazaný uhradiť poškodenému M. S. škodu vo výške 1 250 000 Sk a poškodenému Ing. P. Č. škodu vo výške 67 000 Sk.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. bol poškodený M. S. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na konanie o veciach občianskoprávných.

Obžalovaný J. B. bol týmto rozsudkom odsúdený podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, pričom výkon uloženého trestu mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Na základe odvolania oboch obžalovaných Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 17. marca 2005, sp. zn. 3To 16/2004, podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Kompletný spisový materiál bol vrátený súdu prvého stupňa dňa 22. mája 2005.

Poškodený M. S. dňa 15. decembra 2006 podal na Krajskú prokuratúru v Bratislave podnet (č. I. 1014 -1015) na podanie návrhu na zaistenie jeho nároku na náhradu škody, ktorý podnet bol postúpený krajskému súdu dňa 20. decembra 2006. Z jeho podnetu vyplýva, že v prípravnom konaní si uplatnil nárok na náhradu škody voči obžalovaným vo výške 7 200 000 Sk. Obžalovaní sa postupne úmyselne zbavujú svojho majetku, aby tak v prípade, že súd rozhodne o ich vine a povinnosti nahradiť škodu, nebolo možné uspokojiť jeho nárok na nimi spôsobenú škodu. Na túto okolnosť upozorňoval už v prípravnom konaní. Na základe tohto návrhu potom krajský súd rozhodol napadnutým uznesením.

Ďalej najvyšší súd zistil, že poškodený M. S. je v tomto konaní v režime chráneného svedka, pričom akýkoľvek kontakt s poškodeným pre potreby trestného konania zabezpečuje príslušný útvar policajného zboru. V súvislosti s námietkami poškodeného krajský súd zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa z 1. októbra 2003 bol poškodenému riadne doručený, čomu nasvedčuje správa na č. I. 1046.

Podľa § 47 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 ak je dôvodná obava, že uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom bude zmarené alebo sťažované, možno nárok až do pravdepodobnej výšky škody zaistiť na majetku obvineného.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že toto opatrenie možno použiť iba za predpokladu, že existuje dôvodná obava, že uspokojenie nároku poškodeného bude zmarené alebo sťažené. Rozsah zaistenia majetku musí byť úmerný predpokladanej výške spôsobenej škody. V prípade, že takýto návrh podáva poškodený, z jeho návrhu musí byť zrejmé, voči ktorému obvinenému návrh smeruje a v akej výške. Z jeho návrhu by malo byť zrejmé, z čoho konkrétne vyplýva dôvodná obava, že uspokojenie jeho nárokov bude zo strany obvinených marené alebo sťažované.

V konkrétnom prípade poškodený len formálne poukázal, že sa obžalovaní úmyselne zbavujú svojho majetku, aby sa vyhli povinnosti uhradiť škodu. Žiadny dôkaz na potvrdenie týchto skutočností však nedoložil. Ani ďalšie jeho tvrdenie, že takýto návrh dával už v prípravnom konaní, nemá oporu v spisovom materiáli. Faktom je, že poškodený pri svojom prvom výsluchu v prípravnom konaní dňa 20. júla 2000 (č. I. 377/ zv. 3) uviedol, že sa pripája ku konaniu ako poškodený a uplatnil si nárok v celkovej výške cca 7,5 mil. korún.

Trestnej činnosti sa obžalovaní podľa neprávoplatného rozsudku z 21. júna 2007 mali dopustiť voči poškodenému v priebehu roku 1997 a hoci prípravné konanie trvalo viac rokov, nebol zo strany orgánov činných v trestnom konaní vykonaný žiadny úkon na zistenie majetkových pomerov obžalovaných.

Taktiež neboli za celú dobu zistené žiadne skutočnosti na strane obžalovaných, ktoré by potvrdzovali obavu poškodeného.

Za daných okolností potom súd prvého stupňa správne postupoval, keď návrhu poškodeného M. S. nevyhovel. Jediné pochybenie najvyšší súd zistil v tom, že hoci súd prvého stupňa rozhodol o návrhu ešte začiatkom februára 2007, pričom posledné doručenie napadnutého uznesenia bolo u poškodeného dňa 19. februára 2007. Spisový materiál bol na základe sťažnosti poškodeného predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o sťažnosti až 6. novembra 2007 spolu s odvolaním obžalovaných proti rozsudkuz 21. júna 2007, čo malo za následok niekoľkomesačné pletáhy.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sťažnosť poškodeného M. S. ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 16. januára 2008

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Vyhotovil : JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: